

လရောင်ကျူးရင်

အမှန်းသင့်လေပြည်

အခန်း (၁)

"လင်ပါသားနဲ့ မယားပါသမီးတို့ ညားကြလေသတည်းဆိုတဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေထဲမှာ ခိုင်သမီးနဲ့ ကိုသား မပါနိုင်တာကိုတော့ ကို သိပါတယ်နော်"

"ခိုင်ရယ်..."

"ကိုကို ခိုင် ချစ်တာက သပ်သပ်၊ ကိုသားကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရတာ က သပ်သပ်၊ ဒီလိုပြောလို့ ကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး"

"မကြိုက်လဲ နေ့ရှိသရွေ့မင်းပြောနေတာပဲ ခိုင်၊ ကိုယ်လဲ နားထောင် နေတာပဲ၊ ဒီထက် ဘာလုပ်ပေးရဦး မှာ လဲ"

ဦးလွင်မိုးက စီးကရက်ညှိမလို့ ကိုင်ထားပြီးမှ စီးကရက်ကိုရော မီးခြစ်ကိုရော စားပွဲပေါ်မှာ ဒီတိုင်းပြန် ချကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ငယ်သော ဒေါ်မမခိုင်က ပခုံးအောက်သာသာ ဆံပင်အကောက်တွေကို နားသယ်စပ်နှစ်ဖက်စလုံးကနေ ကျောက်ကလစ်လှလှလေးတွေနှင့် သိမ်းညှပ်ထားကာ နဖူးထက်မှာ ဆံမြိတ်ပါး လေးတွေ ပြန်ချထားသည် ။

ဖွံ့ထွားလှပသော ကိုယ်ဟန်က စမတ်ကျပြီး ဝင်းစိုသည့် အသားရော

င်က ဆွဲဆောင်မှုတွေအပြည့်နှင့် ...။

သူမက ဦးလွင်မိုး ထရပ်လိုက်တာနှင့် မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဦးလွင်မိုးနဲ့ အတူ ပူးတွဲပို့လွှတ် လိုက်ကာ...

"ကိုကိုလဲ ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသားတော့ ဒါကိုသိမှ ဖြစ်မယ်၊ သမီးလေးက ခုမှ ကျောင်းပြီး ကာစရယ်၊ မမှားဖူးလဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ မမိုက်ဖူးလဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ လူငယ်ချင်းတူရင်တောင်မှ ကိုသားက အသက် ပိုကြီးတယ်၊ သူ့ဘက်က နားလည်နေမှ ဖြစ်မှာ "

ခက်ပါလား...၊ ဘယ်သူကပဲ အသက်ပိုကြီးကြီး နှစ်ဖက်စလုံး လူငယ်တွေချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး လား...။

သူ့သမီးကို ဖူးဖူးမှုတ်ချစ်သလို ကိုယ်လည်း ကိုယ့်သားကို မချစ်ဘဲ နေမလား...၊ ဒါပေမဲ့ သူမဘက်မှာ ပဲ တရားဝင်ချစ်ခွင့်တွေရှိကာ ကိုယ့်ကျတော့ သားဖြစ်သူဘက်ကို ဖေးဖေးမမ ပြောပေးတာလောက်တောင် သူမက ခွင့်မလွှတ်ချင်။

ခိုင်ဆိုသည့် ဒေါ်မမခိုင်သည် သူမ လိုချင်သည့် ဘက်ကိုပြောပြီဆို ဘယ်သူ ဘယ်စကားမှ တိုးလို့ မပေါက် အောင် ပြောလည်း ပြောတတ်လွန်းပါ၏။

"အတူတူပဲလို့ တော့မပြောနဲ့ ကို၊ သားနဲ့ သမီး ဖြစ်နေတာကိုက လုံးဝမတူညီမှုပဲ၊ သမီးမိန်းကလေး ဆို တာ မိဘအတွက် အနှစ်ဖြစ်ပေမယ့် သားယောက်ျားလေးက အကာပဲ၊ အတွင်းနဲ့ အပြင် ကာရံရဲ့ သဘောတွေကို ကိုယ်လဲနားလည်သားနဲ့ ၊ အခု ကိုသားကို တစ်နေကုန် အိမ်မှာ မမြင်လဲ ဒီကောင် ဘယ်လျှောက်လိမ့်နေပြန်ပြီလဲ လို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ရှာမိရုံပဲ ကိုမှာ ဖြစ်တာ၊ ခိုင်ကျတော့ ‘သမီးရေ...’လို့ ခေါ်လိုက်လို့ ထူးသံမကြားတာနဲ့ သွားနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်ကုန်တယ်၊ စား

တော့မယ့် ထမင်းလုတ်က ပြုတ်ကျတယ်၊ ခိုင်ပဲ ပိုချစ်တာလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပူရပုံချင်းမတူတဲ့ အကြောင်း သိစေချင်တာ"တဲ့ ။

ဘယ်ဘက်ကမှ စကားထောက်လို့ မရအောင် ဥပမာတွေ ရူပကာတွေ သူမနှုတ်ခမ်းဖျားမှ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သားသမီးတွေ ကြီးကောင့်ကြီးမားကျမှ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိတာမို့ ဒီအိမ် ထောင် ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်းကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်...၊

ပြီးတော့ ဒေါ်မမခိုင်ကို ဦးလွင်မိုးက တကယ်နှစ်သက်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်သလို ဒေါ်မမခိုင်က လည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်လို့ အားကိုးခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။

စီးပွားဥစ္စာအရ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတူတူပဲ ဖြစ်၏။ ဦးလွင်မိုးက ဒေါ်မမခိုင်ရဲ့ ခင်ပွန်းရှိနေစဉ်ကတည်းက အလွန်ရင်းနှီးကြသည့် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သည် ။ သား ဆယ်နှစ်သားကတည်းက မုဆိုးဖိုဖြစ်နေခဲ့သည့် ဦးလွင် မိုးက အလွန်လှပချောမောသော ဒေါ်မမခိုင်ကို မရိုးသားစိတ်နဲ့ ပြစ်မှားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်မှာ ရောက်တိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတိုင်း ဒေါ်မမခိုင်၏ ဖူးရွနုသစ်နေတတ်သည့် အလှ တွေကို သတိတရရှိခဲ့သည် ။

ရင်းနှီးနေကြတော့ ပို၍ ကြည့်ဖြစ် မြင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဒေါ်မမခိုင်ဟာ ဦးချစ်ကိုကိုအပေါ်မှာ ကတည်းက ကလေးဆိုး ဆိုးနေခဲ့တာ သူ သိသည် ။

အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်ပဲ အဝင်အထွက်များ ပြီး ရင်းနှီးနေခဲ့တော့ သူ့အပေါ်မှာ လည်း အစ်ကိုရင်းချာ တစ်ယောက်လို ရင်းနှီးခဲ့သည် ။ ဦးချစ်ကိုကို ဆုံးသွားပြီးနောက်မှာ ဦးလွင်မိုးက လုပ်ငန်းနှစ်ဖက်စလုံး

ကို မလစ် ဟင်းရအောင် စေတနာပါပါနှင့် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့၏။

အချိန်တွေများ စွာ ရိုးသားခဲ့ကြတာပါ။ ထိုစဉ်မှာ ကတည်းက သားဖြစ်သူအကြောင်း မေးတိုင်း ဒေါ်မမ ခိုင်က ရှုတ်ချနေကျ...။

"ကိုမိုးသားကလဲ လူရှုပ်လေးပဲ၊ ဟိုနေ့က လမ်းဘေးမှာ ကားတွေလို့ ကြည့်တော့ သူတို့ အုပ်စုကို တွေ့ခဲ့ တယ် သိလား၊ ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာ ... ဘွန်းနစ်ပေါ်မှာ ... အို ... ပိုးလိုးပက်လက်တွေလန်ပြီး ဗရတ်သုတ်ခ နေကြတာပဲ၊ စီးကရက်တွေ သောက်နေကြတာရော ရိုးရဲ့ လား မသိဘူး "

"ကိုယ့်သား အဲဒီလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး"

လို့ များ ကာကွယ်ပြောမိလျှင် ‘သူ သိတာကျနေတာပဲ’ လို့ ပြောချင် သည့် မျက်ဝန်းတွေ ချက်ချင်း ပြုံး ပြက်လက်ကာ ...

"မိဘဆိုတာ သားသမီးကို အဲဒီလောက် မျက်ခြည်ပြတ်မခံရဘူး ကို မိုးရဲ့ ၊ ပြီးတော့ မျက်စိပိတ် နားပိတ် ဖြစ်အောင် မယုံရဘူး၊ ကိုမိုး သား မီးခံသေတ္တာဖွင့်တတ်လာမှ ဆေးသမား ဘိန်းစားလေးဖြစ်နေမှန်း သိရ င် ဖြေ ဆေး မရှိတော့ဘူး" တဲ့ ။

သူမကို လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ကိုယ်က ညီမလေးလိုချစ်ခဲ့ပြီး သမီးလေးလို ခွင့်လွှတ်နားလည်ရင်း စောင့်ရှောက်ခဲ့တာမို့ ဘာပြောပြော သည်းခံနေကျ...။

သူမကလည်း ဘာပဲပြောချင်ပြောချင် ဂရုမစိုက်စွာ တစ်တစ်ခွခွ ပြောနေကျ။

"ကိုမိုး သားမျိုးသာ မွေးမိရင်တော့ တကယ် ခိုင် အသက်တိုမှာ ပဲ၊ စိတ်ညစ်စရာ"

ဟု ရှုံ့မဲ့ချီးမွမ်းတာတွေများ မကြားချင်မှ အဆုံး...။

ကိုယ့်သားကလည်း ကိုယ့်သားပါပဲ။ ဆယ်တန်းကို ဘယ်လိုဖြေလို့ မှ
မအောင်ဘဲ နောက်ထပ်ဖြေခိုင်းလို့ လည်း မရတော့ပေ။

စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားတာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။

"ကို..."

"ဟင်"

စိတ်ပျက်ခြင်းအကြောင်းတွေထဲမှာ ခဏလေး တစ်ပတ်လျှောက်လို
က်တာ ပစ္စုပ္ပန်စကားဝိုင်းကို ဦးလွင် မိုး မေ့သွားခဲ့၏။ ဒေါ်မမခိုင်က ပန်း
သီးကို အခွံခွာမလို့ ကိုင်ပြီးမှ မခွာသေးဘဲ သူ့ကို မော့ကြည့်၍ ...

"ကိုသားကို စီးပွားလုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်ပေးလိုက်ပါလား"

ပြောပြန်ပြီ။ စေတနာစကားသက်သက်မဟုတ်မှန်း ဦးလွင်မိုးနားလ
ည်သည် ။ သမီးလေး အရွယ်ရောက် လာပြီဆိုကတည်းက ဒီသားကိုပဲ
သူမ ခလုတ်တိုက်နေတာ တခြားတစ်နေရာရာကို လွင့်သွားဖို့ ...၊

"ဟင်... ကို ... ခိုင်ပြောတာ ကြားလား"

"ကြားတယ်၊ သူကမှ စိတ်မပါတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ခိုင်"

"စိတ်မပါလို့ ရမလား ကိုရဲ့ ၊ အရပ်ကြီးက မိုးထိုးနေပြီ၊ ဆေးလိပ်
သောက်တတ်၊ ကွမ်းစားတတ်နဲ့ မျက်နှာက ရင့်သေးတယ်၊ ပြောမယ်ဆို
သားနဲ့ ဖအေက ညီအစ်ကိုလိုလို ဖြစ်နေတာ။ ဒီအချိန်ထိ ဖအေလုပ်တဲ့
သူ ကို မှီခိုစားသောက်နေသင့်သလား၊ ခိုင်က မကျွေးမွေးချင်လို့ ပြော
တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ သားဆိုတာ ဖအေရဲ့ လက် ရုံး မဟုတ်လား။ ကို ပ
င်ပန်းနေတာကိုလဲ မကြည့်ရက်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ သူ သိတတ်ရင် ကို

သက်သာမှာ ပဲလို့ တွေးမိလာတာမျိုးပါ။"

ကိုယ့်သားကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချနေခြင်း မဟုတ်ဘူး သာဆို သူမ စကားတတ်လွန်းတာကို ဦးလွင်မိုး ချစ်စနိုး ဖြစ်မိမှာ ပါ။ ခုတော့ သူ့မှာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်လျက်...

"ဒီလိုရှိတယ် ခိုင်၊ ပညာရေး စီးပွားရေးဆိုတာ ဝါသနာပါရမီနဲ့ လဲဆိုင်တယ်၊ တိုက်တွန်းနေတိုင်း ရ တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆုံးမပြောပြနေတိုင်းလဲ သိတတ်နားလည်ကုန်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘက် မှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပြစ်ချက် ရှိခဲ့တယ်"

"အို... ဒါကို သားသမီးက အပြစ်ထောက်လို့ ရမလား၊ ဒီလိုဆို ခိုင်မှ သမီးလေးမွေးထားတာ ကိုယ်က အများကြီး ရင်ဆိုင်ရဖို့ ရှိတာပဲ"

"မတူဘူး ခိုင်၊ သမီးလေးက လိမ္မာတယ်၊ နာခံလွယ်တယ်၊ ကိုယ့်သားက နားကောက်တဲ့ ညဉ့်ရှိတယ်၊ ယောက်ျားလေးမို့ အပေါင်းအသင်းစုံတော့ ပိုဆိုးတယ်၊ မိဘကို အမြင်စောင်းပြီး လမ်းမှားရောက်ဖို့ က လွယ် လွယ်လေး"

"ဒါဆို ကိုသား ဒီတိုင်းနေသွားတော့မှာ လား၊ ပညာမထူးချွန်ရင် စီးပွားရေးတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းရမှာ ပဲ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လဲ မိန်းမပေးစား လိုက်လေ"

"ခိုင်ရယ်..."

ညည်းမိပြန်ပါပြီ၊ ဦးလွင်မိုး မူလနေရာမှာ ပဲ ပြန်ထိုင်ချကာ ဆေးလိပ်နဲ့ မီးခြစ်ကို ပြန်ကောက်သည် ။ မညှိဖြစ်ဘဲ ဒီတိုင်းကိုင်ထားမိပြန်ကာ

...

"ကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ် ခိုင်၊ သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောတို

င်း ခိုင်သဘောကို ကိုယ်နားလည် တာ သမီးလေးကို ခိုင်လိုပဲ ကိုယ်ကချစ်တော့ သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပူတာလဲ သဘာဝကျတယ်လို့ ကိုယ်က မြင်ပေးနိုင်တယ်။ စောစောက ခိုင်ပြောသလိုပဲပေါ့။ ကိုယ်က သားမွေးထားတဲ့ ဘက်ကဖြစ်လို့ သမီးရှင်ဘက်ကို စာနာပေးဖို့ ပဲ အလေးထားတာမျိုးပါ။ အဲဒါကြောင့် တစ်ခုတော့ စိတ်ချစေချင်တယ်။"

ဘာလဲဆိုသည့် မျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီရောက်လာသည် ။

"သားက ချစ်မယ့်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမိန်းက လေးဟာ သမီးလေး မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်။"

"ဟွန်း..."

ဒေါ်မမခိုင်က ပြောင်ပြောင်ပဲ နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။ ဦးလွင်မိုးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သူမဘက်က ဘယ်တုန်းကမှ အားနာထောက်ထားခဲ့တဲ့ ရာဇဝင် မရှိသည့် အတိုင်း...

"ကို ကတိပေးမလို့ ဖြစ်မလား၊ ကာယကံရှင်က သူ..."

"ကိုယ်က ကာယကံရှင် မဟုတ်ပေမယ့် သားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိတယ် ခိုင်၊ သားက အပေါင်းအသင်းနဲ့ ပေပေတေတေ နေတတ်တာပဲ ရှိတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမှာ မရှုပ်တတ်ဘူး။"

လာသေးတယ်။ ဒေါ်မမခိုင်က သမီးအပျိုရှိလာသည့် မိခင်တစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ဟိုဘက် ဒီဘက်ရွဲ့စောင်းသွားတဲ့ အထိ မဲ့သည် ။

နာခေါင်းရှုံ့ပွပွနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်၏။ ဦးလွင်မိုးက ထိုမျက်နှာကို ကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းချလေ သည် ။

ဒီမိန်းမကို သူ ဘယ်လိုမှ မပြစ်မမြင်နိုင်တာလည်း ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု
ထင်ပါရဲ့ ။

အခန်း (၂)

"ဟဲ့ ... စီးကရက်တို့ကို ခွက်ထဲထည့်လေ၊ ဘယ့်နှယ် စားပွဲဇွန်းနဲ့ ဖိချေတာလည်း ၊ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်"

ပြောပေမယ့် ဖိချေပြီးစီးကာ စီးကရက်တို့က တွန့်ခေါက်ကြေမွခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဒီဘက်ကို မျက်နှာ ခပ်စောင်းစောင်းငဲ့လိုက်ပြီး မျက်လုံးချင်းမဆုံခင် ပြန်လှည့်သွားလျက် ကြေမွပြီးသည့် စီးကရက်ကိုကျမှ ခွက်ထဲ ပစ်ထည့်သည် ။

ကြည့်စမ်း...၊ ဒေါ်မမခိုင် မတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွား၏။ ဆေးလိပ်ခွက်က ဟိုဘက်အစွန်းမှာ ကို ဒီ ဘက်ကနေ ပစ်ထည့်လိုက်တာ လူကို မထိမဲ့မြင် ရန်စလိုက်သလိုပင်။ ဒီဆေးလိပ်ခွက်ထဲကို တန်းခနဲဝင်မသွားလျှင် ဟိုဘက်ကပ်လျက်မှာ အလှမွေးငါးကန်လေးနဲ့ ...။

"စစ်ခြံရံ... မင်းကိုမြင်လိုက်ရရင် မပြောဘဲနေချင်လို့ ကို မရဘူး။ အုပ်စုဖွဲ့နေလဲ အမြင်မတော်၊ တစ် ယောက်တည်းနေလဲ စည်းကမ်းမရှိ..."

"အန်တီခိုင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကြည့်နေလို့ ပါ၊ မကြည့်ဘဲနေလိုက်ရင် မမြင်တော့ဘူး"

"ဘာ"

ဒေါ်မမခိုင် ပန်းအိုးကိုမချဖြစ်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်၏။ ခြံရံက ပီကေဝါးနေသည့် နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့နှင့် နောက်ပြန်ငဲ့ကြည့်တော့ မျက်တော

င်ဖျားတွေစင်းလျက် 'ဘာဖြစ်ချင်လဲ'လို့ မေးနေသလိုလို...။

"မကြည့်နဲ့ ပေါ့... ဟုတ်လား စစ်ခြံရံ၊ တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ နေကြတာ ဒီနေရာမှာ ထိုင်၊ ဒီနေရာမှာ ပဲ တွေ့နေကြတာ၊ ငါက မျက်စိ မှိတ်နေရမှာ လား၊ ဟိုခြေထောက်ကိုရော ပြန်ရုပ်လိုက်စမ်း၊ အဲဒါ စားပွဲ အောက် ဆို ပေမယ့် အဲဒီအထပ်မှာ စာအုပ်တွေချည်းပဲ၊ မင်းမို့လို့ စာမှန်းပေမှန်း မသိ..."

ပန်းအိုးလေးကို စောင်းကောက်တင်ထားသည့် ရှိုးကွေ့ပေါ်မှာ တင် ဖို့ ဟာ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ပဲဒေါက် ခနဲ ဆောင့်ချလိုက်ရင်း...

"ပြောတော့ ငါကပဲ ကြည့်ပြောနေတယ်တဲ့ ၊ အခု မင်းရှေ့က စားပွဲခြေထောက်မှာ ပီကေဝါးပြီးသား တစ်ခု၊ အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ် က ပန်းအိုးစင်မှာ တစ်ခု၊ ရေချိုးခန်းနံရံမှာ နောက်ဖေး လှေကားတန်း တွေမှာ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ပီကေတွေချည်းပဲ။ ဒါတောင် အိမ်မက ပ်တဲ့ ရက်က များ နေလို့ ၊ အမြဲတမ်းသာနေရင် ငါ့ အိမ်၊ ဆပ်ပြာကြော်ငြာတဲ့ ထဲက အဝတ်စလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအသက်အရွယ်လဲ ရှိ နေပြီ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ သန့်ရှင်း ရည်မွန်ဖို့ ကြိုးစားစမ်းပါ"

မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာနှင့် ဆာရီပျောက်တဲ့ ကုလားမလို ဆူလည်း ဆူ ပြောလည်း ပြောနိုင်လွန်း သည် ။ ပြန်ခံပြောတော့ ဒီကောင်က မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမသား...။

ဒေါ်မမခိုင် ဆိုသည့် 'ဒေါ်' တစ်လုံးတပ်ပြီး လူကြီးသူကြီးလို တည်တည်ခံခံကြီး နေထိုင်ပြောဆိုတာ လည်း မမြင်ဖူးသော ထိုအမျိုးသမီးသည် ရုပ်လှသလောက် အလှအပလည်း အလွန်ကြိုက်၏။

ဒါပေမဲ့ အလှချည်းပဲ ထိုင်ပြင်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ လက်သည်းနီဆိုးပြီး လက်တွေကို ထောင်၍ ပါးစပ်က တဟူးဟူးမှုတ်ရင်း ပေါင်း

တင်ထားသည့် မျက်နှာဖွေးဖွေး ပိတ်ပိတ်ကြီးနှင့် တစ်အိမ်လုံး တဒေါက် ဒေါက် သွားရင်း...

"မိပု ဟဲ့... သခွားသီးတို့ စရာပြင်တာ ဘယ့်နှယ် အတုံးလိုက်အတစ် လိုက်ကြီး၊ ပြန်ယူစမ်း... ပြန်ချ၊ ကိုက အဲဒီလိုပြင်တာမျိုး စားမှာ မဟုတ် ဘူး "

"အားလုံးပြင်ပြီးပြီလား၊ ကို့အတွက် မုန့်ပွဲကို ငါ့ဘာသာပြင်မှာ နော်"

"ဒရိုင်ဘာ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ကားနောက်ဖုံးပေါ်မှာ ငှက်ချေးတွေ မမြင်ဘူးလား၊ ခက်တော့တာပဲ၊ ခုပဲ ကိုက အပြင်သွားတော့မှာ ၊ ဟဲ့... သွားခေါ်စမ်း မြန်မြန်"

စသဖြင့် ပါးစပ်မအား လက်မအား ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာ ထောင့် စေ့အောင် ဆူသည် ။ သူမ ဝင်မလုပ် ပေမယ့် တစ်ချက်မှ မလစ်ဟင်း အောင် ညွှန်ကြား၏။

ပြောသမျှ စကားထဲမှာ ဖေဖေအတွက်ချည်းပဲ ဖြစ်နေတော့ သူ့မှာ မ ကျေနပ်တာတွေ များ ပြားနေပေမယ့် လည်း ပြန်ပြန်မျိုချနေရသည် ။

အသက်ငယ်ငယ်လှလှ မိန်းမကို ယူထားပေမယ့် ဖေဖေအတွက် အ ဆင်ပြေနေတာကို သားတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကြည်ဖြူစိတ်မွေးနေရ တာမျိုး...။

"ဒါ ဘယ်ကိုလဲ စစ်ခြုံရုံ"

ပြောမိဆိုမိမှာ စိုးလို့ ရှောင်ထွက်တော့လည်း သူပြောလို့ မပြီးသေး ဘဲ သွားတာမကြိုက်၊ အားလုံး 'ခြုံရုံ' လို့ ပဲ ခေါ်နေကြသည့် ထဲမှာ စစ်ခြုံ ရုံလို့ ပြည့်စုံစွာ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့တာလည်း ဒေါ်မမခိုင်ပဲ ဖြစ်လေသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေခေါ်ထားလို့ ..."

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

လို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြောလိုက်တာက ကိုယ့်ကိုမေးတာမဟုတ်
တော့ သူကလည်း မဖြေ။

"မင်းတို့ အုပ်စုတွေ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ခရီးထွက်ကြမလို့ ဆို"

"ဟုတ်တယ်။ အခု..."

"မင်းအဖေက မုန့်ဖိုးပေးတာ နည်းလို့ လား၊ ဘယ်နေ့သွားမှာ လဲ
ပြောလေ၊ ငါ့ဆီက ယူသွားပေါ့၊ ဟိုမှာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာ လဲ၊ အဲဒီက
နေ့ ချင်းပြည်နယ်ဘက်ကို လှည့်ကြဦးမှာ ဆိုတော့ ကြာမှာ ပဲ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွား စရာရှိတာ သွားပါ၊ မင်းအဖေကို ငါပြောထားပါ့မယ်
"

အတင်းကြီးပါလား...၊ ကိုယ့်ဘာသာမေး... ကိုယ့်ဘာသာဖြေရင်း
အဆင်ပြေနေသည့် ဒေါ်မမခိုင်ကို ကြည့်ကာ သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်နေမိ
တာ ပြန်မကျနိုင်။

ဟုတ်သည် ။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ စိတ်တို
င်းတကျ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပေမယ့် မိထွေးပီပီ မောက်မာဆိုး
သွမ်းနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ဆီ ရှိနေကြပြီး ကိုယ့်သားသမီး
ဘဝအရေးအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ရုန်းကြမည်ဆိုသည့် မာနများ နှင့်
ရှိခဲ့ကြတာလည်း သူသိသည် ။

"ဖေဖေမိန်းမက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မယူခင်ကတည်းက ဖေ
ဖေပဲ သူ့လုပ်ငန်းတွေကို တာဝန်ယူ ကူညီထားခဲ့တာ... ခုကျမှ ..."

"အစက မိတ်ဆွေ၊ အခုကျတော့ လင်မယားဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့

ကိုယ့်သားကလဲ သူ့သား မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သမီးကလဲ ကိုယ့်သမီး မဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်က စည်းကမ်းထားတဲ့ သဘောနဲ့ ပါ၊ အဲဒါလဲ ကောင်းတာပဲကွ၊ ဖေဖေတို့ လွတ်လပ်တာပေါ့" တဲ့ ။

ဖေဖေ ဘာကိုရည်ရွယ်မှန်း မသိပေမယ့် ကြည့်လိုက်တိုင်း လွတ်လပ်မှု တစ်ခါမှ မမြင်ရတာတော့ သေချာသည် ။ အန်တီခိုင်က ဒါဆိုဒါ၊ ဖေဖေတစ်ခါမှ ခေါင်းခါခဲ့တာ မတွေ့။

ကိုယ်က သားပီပီ ဖေဖေနားမှာ ပွတ်သီးပွတ်သပ်နေတတ်တာ မရှိခဲ့ပေမယ့် ဟိုကောင်မလေးလည်း ချွဲ တိ ချွဲဖတ်ကလေးတော့ မဟုတ်သည့်တိုင် ဖေဖေ အဲဒီကောင်မလေးကို ချစ်တာ အသိသာကြီး။

အန်တီခိုင်က ‘စစ်ခြုံရုံ’ဆို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးသား၊ ဖေဖေကတော့ ‘ချစ်ခြင်းမွမ်းမံ’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တတ်နိုင်သမျှ အလိုလိုက်ယုယပြီး ချစ်ခဲ့သည် ။

ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်ခင်ကတည်းက သူ ဖေဖေနဲ့ တစ်ခါတလေ လိုက်သွားမိရင်တောင် ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုခဲ့တာ ရှိလို့ လား...။

"ဒါ ကိုမိုး သားလား"

"မျက်နှာလေးက ဂျစ်တိဂျစ်ကန်ပုံလေးပဲ"

"သားလေးမွေးထားပြီး လျော့ရီလျော့ရဲ မအုပ်ချုပ်နဲ့ ကိုမိုး၊ ခံသွားရမယ်"လို့ ပြောတာမျိုးက မရှား၊ သူ ကလေးပိစိလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ ဆုံးမတာ၊ မလိုလားတာလောက်တော့ ခွဲခြားနိုင်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဒီအမျိုး သမီးနဲ့ ဖေဖေ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့ မကျေနပ်ချင်။

"ဖေဖေကတော့ သူ့သမီးကို ကိုယ့်သမီးလေးလို သဘောပေါက်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကဝတ်တွေနဲ့ လက်ထပ် ခွင့်တောင်းရတယ်၊ ဖေဖေကို မှီခိုမ

ယုံသူကျတော့ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာတွေ ထားလိုက်တာ တရားကျလောက် စရာပါပဲ"

လို့ ဖွင့်ပြောတော့ ဖေဖေမျက်နှာကြီး ပြိုကျတော့မတတ်ပင်။

"သူက မင်းရဲ့ မေမေမှ မဟုတ်တာ သားရယ်၊ သားလို သဘောမထားနိုင်ဘူးဆိုရင်လဲ ငါ့သားက ထား လိုက်ပါ"

"သူ့သမီးကရော ဖေဖေသမီး ဟုတ်လို့ လား"

"ဒါက မတူဘူးလေ၊ မိထွေးဖြစ်လာမယ့်မိန်းမနဲ့ ပထွေးဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားအတွက် ယောက်ျားဘက်မှာ အများကြီး ဘောင်ကျဉ်းတယ်"

ဒေါ်မမခိုင်အတွက် ဖေဖေက နားလည်ပေးနိုင်သည့် ဘက်မှာ ပဲ အမြဲရှိနေတတ်တာလည်း ကျေနပ်ဖွယ် မရှိပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်မမခိုင်အပေါ်မှာ အမုန်းကြီးမုန်းတာမျိုးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ဖြစ်လောက်အောင်လည်း မိထွေးပီသစွာ နေရာတကာ စီးတောင့်စီးနဲ့ ပြောဆိုကပ်ဖဲ့နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ စားစရာလုပ်ငြိဆို ချန်ထားတတ်တာတွေ၊ သူ အပြင်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာတဲ့ အခါ အိမ်မှာ ဖေဖေမရှိလျှင် ဒေါ်မမခိုင် ပျာယာခတ်နေတတ်တာတွေ၊ ပါးစပ်ကသာ တဖျစ်တောက်တောက်ဆူပြောနေတာ ရှိချင်ရှိမည်၊ ခြေရာလက်ရာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေအောင် ပူပင်တတ်တာတွေ ရှိခဲ့၏။

"အဲဒါ အဲဒါပဲ၊ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် မွေးထားတာချင်း အတူတူကို ငါမွေးထားတာကို ငါနိုင်တယ်၊ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ကို မနိုင်နင်းဘူး၊ ဆယ်တန်းလေးတော့ အောင်၊ အောင်တွန်းပို့လိုက်မယ်၊ အပေါင်းအသင်းမမှားအောင် ဂရုစိုက်ဖို့ တော့ ကြပ်မတ်၊ ဒါလောက်တော့ မရှိသင့်ဘူးလား၊ ဘယ့်နှယ် အပြင်မှာ ထင်သလို

သွားလာနေတာကို မတားဆီးတဲ့ အပြင် ကားထည်လဲဝယ်ပေးနေသေးတယ်၊ အံ့ရော..."

ဝင်ပါစရာရှိရင်တော့ စေတနာပါပါနဲ့ ပါ။ ပြီးပြီဆို ပါးစပ်က တစ်ချက်မှ မပိတ်တော့တာ နားမခံနိုင်၊ နည်းနည်းငယ်ရွယ်တုန်းက ငြိမ်နေပေးခဲ့တာရှိပေမယ့် ခုကျတော့ မခံနိုင်။

"အန်တီခိုင် တော်တော့ဗျာ၊ ဘာမှ လဲ လုပ်မပေးနဲ့ ၊ နားတွေလဲ ပူလှပြီ"

"ပူရင် သွားလေ၊ ငါ့ရှေ့ကို မလာနဲ့ ၊ သွား..."

အော်စရာရှိပြီဆို အသက်အရွယ်ဆိုတာကိုလည်း သတိရပုံမပေါ်။

"ဖေဖေမိန်းမကို မွေးနေ့လေး ဘာလေး လုပ်ပေးလိုက်ဦး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"သူ့အသက် သူ သတိရသွားအောင်"

ထိုသို့ပြောတိုင်း ဖေဖေက မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချင်သည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ...

"ဪ...ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေထက်တော့ အများကြီးငယ်ပါသေးတယ်"တဲ့ ။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်လည်တူးဆွ၍ ဒေါ်မမခိုင်ကို သည်းခံနိုင်စွမ်း မွေးနေရသည် ။ ဟိုတုန်း က တစ်ခါတလေ စိတ်တိုလာလျှင် ခံပြောခံဆို လုပ်ခဲ့ဖူးပြီး အကျိတ်အခဲဆိုတာလည်း သိပ်မဖြစ်ခဲ့တာ အမှန် ပင်။

ခုကျတော့ ကိုယ့်ကို အပြင်မှာ ချည်း နေစေချင်သည့် သဘောတွေကို

အကဲခတ်မိလာသဖြင့် နားလည် ပေးဖို့ က သိပ်မလွယ်ပေ။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အိမ်ကို အဝင်အထွက် သိပ်မလုပ်ရပေမယ့် တစ်ခါတလေ ရောက်ရောက်လာဖူးနေတာနဲ့ ပဲ ဒေါ်မမခိုင်ကို အကဲခတ်သွားကြ၏။

"မင်းရဲ့ ဂေါ်တမီက ဘာလဲ၊ ဒီလောက် အိမ်မကပ်တဲ့ လူကို ခဏလေး မြင်လိုက်တာနဲ့ ခဏလေး ကောက် ဆူတာပဲ၊ မဆူသာရင် မျက်လုံးတဝင်းဝင်းနဲ့ ..."

"ငါထင်တာတော့ သူ့သမီးနဲ့ ငြိမှာ စိုးနေသလားမှ မသိတာ"

"စိုးရအောင် သူ့သမီးက သူ့ဘိုးဘွားတွေဆီမှာ ပဲ အနေများ တဲ့ ဟာ၊ ပြီးတော့ ခုမှ ဟိုကကိုးတန်းတက် နေတုန်း၊ မင်းကလဲ မဆီမဆိုင်..."

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောဖူးကြတာ ဟိုတုန်းတည်းက ဖြစ်သည် ။ ဘာပြောပြော သူကတော့ ထိုကိစ္စကို ခေါင်းထဲ မထည့်မိပါ။

‘ချစ်ခြင်းမွမ်းမံ’ဆိုတာလေးကို သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရော မျက်လုံးထဲမှာ ရော ဘယ်မှာ မှ မရှိ။ ဒေါ်မမခိုင်ဘက် မှာ လဲ ဒီလိုဖြစ်နိုင်မယ် မထင်။

မိထွေးကတော့ မိထွေးတို့ ၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသထိန်းမရဖြစ်လာ တိုင်း အပြင်ကို ထွက်သွားချင်သွား၊ အခန်းအောင်းနေချင်နေ၊ အလိုချင်ဆုံးတစ်ခုက ဘာသံမှ မကြားရဘဲ အေး အေး နေချင်၏။

ခုလည်း သူ့ကို ခရီးထွက်ဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ဘူးလား မမေး၊ ပြောချင်တာကိုပဲ ဇွတ်တိုးပြောနေသည် ။ သက်ရောက်မှုကတော့ သူ့ကို သူမ ခရီးထွက်စေချင်နေ၏။

အခန်း (၃)

ဖုန်းသံက ဆူညံနေသည်။ ။ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ပြီး ခေါင်းက ရေ
တောင်ပြောင်စင်အောင် မသုတ်ရ သေးဘဲ ဟိုဒီလိုက်ကြည့်ရင်း ဖုန်းဆီ
လျှောက်ခဲ့မိသည်။ ။

"ဟလို"

"ဦးဦးမိုးလား၊ မေမေ မရှိဘူးလားဟင်"

"ဘာ ဦးဦးမိုးလဲ၊ အသံလေးဘာလေး သေချာနားထောင်"

"ဟင်... ကိုကြီးလား..."

"ဘာလဲ မြန်မြန်ပြော၊ ဒီမှာ ရေစိုကြီးနဲ့ ..."

"ဪ... ဒါဆိုရင် မေမေ့ကို ခဏလေးခေါ်ပေးပါ ကိုကြီးရယ်၊
ချစ်ခြင်း မေမေနဲ့ ပြောချင်လို့ "

"ခင်ဗျားမယ်တော် မရှိဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ သူ ဒါရှိတာ၊ သူပဲ မင်းသမီး၊
ငါ လာကိုင်ကတည်းက သူ မရှိ လို့ ဆိုတာ မသိဘူးလား"

တစ်ဖက်က အသံလေး တိတ်ကျသွား၏။ ပြီးမှ သူ ဖုန်းချလိုက်မှာ စိုး
သည့် ခပ်ပျာပျာလေသံလေးနှင့် ...

"ကိုကြီး မေမေ့ကိုလေ မနက်ဖြန် လေဆိပ်မှာ လာကြိုပေးပါလို့ ..."

"ဘာ..."

"ချစ်ခြင်း ပြန်လာချင်လို့ ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ တစ်ရက်ကလေးမှ ကို မနေချင်လို့ ၊ ကိုကြီး ပြောပေးနော်... နော် ကိုကြီး"

"ဒါပဲ မဟုတ်လား"

သူ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည် ။ ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန် ကြသည် မသိ။

"ဘယ်ရောက်သွားလဲ ခြံရံ... စစ်ခြံရံ..."

"ဒီမှာ "

လူမမြင်ရသေးဘဲ စူးစူးဝါးဝါးအော်ခေါ်နေတာကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ခြံရံကလည်း ပြန်အော်၏။ ခဏအတွင်းမှာ ပဲ ဒေါ်မမခိုင် သူ့ရှေ့ကို ဘွားခနဲ ရောက်လာကာ...

"အပြင်မှာ ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နောက်မီးနှစ်လုံးစလုံး ကွဲပြီး တစ်ပိုင်းလုံး ကြေမှုနေတာပဲ"

"ရန်ဖြစ်လာတာ"

"သိတယ်၊ ဖြစ် လာပြီဆိုတာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပဲ မေးနေတာ"

"ရန်ဖြစ်ပါတယ်ဆို ဖြစ်တယ်ပဲ မှတ်လိုက်ပေါ့၊ လူငယ်တွေ ပြဿနာကို အန်တီခိုင့်ကို အလုံးစုံပြောရ ဦးမှာ လား၊ ကျွန်တော် ကားပျက်သွားတဲ့ အကြောင်း ဖေဖေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ"

"အို... အဲဒီလို ‘ကြွေးတင် ရှင်ဘုရင်ဆပ်’ ဆိုတာမျိုး လုပ်လုပ်နေလို့ ရမလား၊ မင်းအဖေ ဘယ် လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ ဖြုန်းတဲ့ လူက ထိုင်ဖြုန်းနေရင် ပလိုင်းပေါက်နဲ့ ဖားကောက်တာထက် ဆိုးဦးမယ်၊ ဘာဖြ

စံလာတာလဲ ပြော၊ ဘယ်သူလွန်တာလဲ၊ ဒီကားပျက်စီးတဲ့ အတွက် တစ်ဖက်က တန်ရာတန်ကြေးအတိုင်း လျော်ကို လျော်ရမှာ "

"ကျွတ်..."

ကိုယ်ပေါ်မှာ တဘက်နဲ့ ပတ်ထားဆဲ၊ ပခုံးပေါ်မှာ လည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါတိုလေး တင်ထားလျက်နှင့် အမြင်မတော်တာကို ဒေါ်မမခိုင်လည်း သတိမထားမိ။ သူလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေ့နေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုဖာ ပေါ်ကို ပက်ခနဲ ဆောင့်ထိုင်မိတော့မလို ဖြစ်ပြီးမှ အဝတ်စားမပါသေးတာကို ပြန်ကြည့်မိကာ နေရာမှ လှည့် ထွက်လာခဲ့မိသည်။

"စစ်ခြံရံ... မင်းကို ငါ မေးနေတာက ဖြစ်သင့်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ရဖို့ တွေ ရှိသေးလို့ နော်၊ ရန် ဖြစ်လို့ မင်းခေါင်းကွဲလာတာ ဆရာဝန်ပင့်လိုက်ရုံနဲ့ ပြီးတယ်၊ ဒီကိစ္စက မရဘူး"

ဒေါ်မမခိုင်က အခန်းဝထိ လျှောက်လိုက်ပြောနေရင်း သူ တံခါးပိတ်လိုက်တဲ့ အထိ တံခါးတစ်ချပ်ခြား နေသည့် အပြင်မှာ ပြောလို့ မပြီးနိုင်။

"အင်္ကျီလဲပြီး မြန်မြန်ပြန်ထွက်ခဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်လာတာလဲ၊ ကားနောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ကြေမွသွား တာ နည်းတဲ့ စရိတ်လား"

"စရိတ် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး... ဒေါ်မမခိုင် ကုန်မှာ လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အလကား နားပူနေ တာလဲ"

"ဘာပြောတယ်"

"မီးလုံးတစ်ဖက်က မတော်တဆ တိုက်မိသွားတာ၊ အဲဒါ ရန်တွေဖြစ်ကြပြီး နောက် မီးလုံးတစ်ဖက်ကို တမင်တကာ ခွဲသွားတာ"

"ကြည့်စမ်း...၊ မိုက်ရိုင်းနေလိုက်ကြတာ၊ ဒါဆို ဟိုက မတော်တဆကို မင်းက သွားစခဲ့တာပေါ့၊ စပြီး အခု မင်းပဲ ခံလိုက်ရတယ် မဟုတ်"

လား၊ စစ်ခြုံရုံ... ဟိတ်..."

တံခါးကို အားမလိုအားမရ ထုပ်ပစ်လိုက်ရင်း ဒေါ်မမခိုင် ဒေါသတွေဖြစ်နေတာ ဘယ်ကိုပေါက်ကွဲပစ်ရ မှန်းလည်း မသိ။ နောက် ဆုံးတော့ သူမသည် သာ ဒေါသတွေထွက်၊ တတ်ခေါက်လို ခေါက်...။

စစ်ခြုံရုံ တစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ပါလား မှတ်ခဲ့သည် ။ ပြတင်းတံခါး ကနေ ကျော်ခွဆင်းထွက်သွားတာ ဘယ်တုန်းကမှန်း မသိ။

သားသမီးတွေ အဲဒီလို မလိမ္မာစွာ သုံးဖြုန်းကုန်ခန်းကြမှာ တွေ ရှိ လာမှာ ကို မြင်လို့ သူ့စီးပွား ကိုယ့် စီးပွားဆိုသည့် အစကတည်းက ကန့် သတ်ချက် ရှိထားခဲ့တာကို ဒီနေ့ထိ မရောနှောခဲ့ပါ။

သူ့ဖအေ ရှာနေတာကို ကိုယ်ပဲ ထိုင်သိမ်းနေတာဆိုလျှင် မသုံးစွဲစေချင်လို့ ၊ မသဒ္ဓါနိုင်လို့ ဆိုသည့် ပုဒ်မ တွေ ဖြစ်လာမှာ မလွဲ၊ ဒီလို ကြုံတွက်ပြီး ကာကွယ်ထားခဲ့တာတောင် အထဲကနေ ပြန်ပြောနေတဲ့ စကားလုံးတွေ က ကြားလို့ မကောင်း။ ဒါကို သူ့ဖအေနဲ့ ပြန်တိုင်လည်း ပြောပါလိမ့်ဦးမည်။

"အဲဒါကြောင့် ခိုင့်ကို ကိုယ်ပြောတာပေါ့၊ ကိုယ်ရှာနေတာ မင်းနဲ့ ကလေးတွေအတွက်ပဲ၊ အားလုံး မင်း သိမ်းမှ ပေါ့၊ ကိုယ့်ဆီက ငါးခါတောင်းရဲပေမယ့် မင်းဆီမှာ ဆိုရင် တစ်ခါ နှစ်ခါတောင်းဖို့ တောင် သူ ခဲယဉ်းသွား မှာ ၊ ကိုယ့်သားကို စေတနာမရှိလို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် သူ မင်းဆီက လက်ဝါး ဖြန့်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကိုယ် သေချာသိတယ်။ ဒီကောင်က လူသာ အသုံးမကျတာ၊ မာနရှိတယ်" တဲ့ ။

သူ့သား မာနရှိတာကိုတော့ စကားကြုံလာတိုင်း ပြောနေတာပင်။ ဘာမာနကြီးတာလဲ၊ ‘ငါ့အဖေ ပစ္စည်း ငါ ဖြုန်းနေတာ’ ဆိုတဲ့ မာနတွေ

လာ...၊

ဘယ်လိုမှ ကို ကြည့်မရခဲ့တာ အဲဒါ...။

အခန်း (၄)

"တင်းတောင်..."

"ကျွတ်"

နတ်မင်းစည်းစိမ် ဘယ်လိုနေမှန်းတော့မသိ၊ ဒေါ်မမခိုင် အိမ်မှာ မရှိသည့် နေ့ဆို သူ တမင်တကာ အပြင် မထွက်ဘဲ နေဖြစ်ခဲ့၏။ အိမ်မှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့် ဘယ်လိုနေနေ၊ ဘာလုပ်လုပ်...

အိမ်ရှေ့က ဘဲလံသံကြောင့် စိတ်တိုသွားကာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိတဲ့ အထိ၊ မီးညှိထားစ စီးကရက်ကို နောက်ထပ်ဖွာရှိုက်ရင်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ပစ်စလက်ခတ်လှဲနေရသည့် အရသာကို စွန့်လွှတ်ဖို့ တော်တော်ခက်နေ၏။

"တင်းတောင်..."

"တောက်..."

နောက်ထပ်မြည်လာတော့ ရုတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ဒီအချိန်ရောက်လာတာ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်သည့် ဖေဖေမိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်။

နွားနို့သည် သို့မဟုတ် ပန်းသည် ၊ မုန့်ကား တစ်ခုခုပဲဟု တွက်၍ ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ကိုကြီး လာပါ၊ တံခါး ဖွင့်ပေးပါဦး၊ ရေ အရမ်းသောက်ချင်နေပြီ"

"ချစ်ခြင်း..."

ဂရုစိုက်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားမိ၏။
အဝတ်သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ အိတ်တစ်ဖက်စီ ချိတ်လျက်
ချစ်ခြင်းကို မြင်လိုက်မှ မနေ့က ဖုန်းဆက်ထားတာကို သတိရသည်။
။

သူ ဘာဖြစ်လို့ မပြောဖြစ်တာလဲ၊ တမင်တကာ မပြောဘဲ ထားခဲ့တာ
မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာပြန်တွေး ရင်း နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။

"ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ဘူးလား"

သော့ကို ဖြုတ်ယူပြီး တံခါးနားရောက်တော့ မေးမိသည် ။

"ဘယ်လိုလုပ်ပို့မှာ လဲ ကိုကြီးရဲ့၊ ချစ်ခြင်းက ဘွား ခွင့်မပြုဘဲနဲ့ ဇွတ်
ပြန်လာတာကိုး"

ဒါဆို ဟိုကနေ ခိုးထွက်လာတာလား၊ စိတ်ထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်
သွားပြီး မမေးဖြစ်။ ဒီကောင် မလေးအပေါ်မှာ သူ ထိုမျှထိ မနွေးထွေးခဲ့
ပါ။ သူမကတော့ ကိုကြီးဟု ခေါ်ကာ ပြုံးပြ၊ လိုက်ခေါ်နှင့် ဟိုပြော ဒီ
ပြော ပြောဖြစ်သွားမျိုးပဲ ရှိသည် ။ မရင်းနှီးခဲ့။

ရင်းနှီးချင်စရာရှိတဲ့ အကြောင်းက ဒေါ်မမခိုင် ပြူးပြုလွန်းလို့ ဖြစ်၏။
ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် သူက အော် လိုက်ငေါက်လိုက်ပြီဆို သူမက ရှေ့က...

"အမလေး အစ်ကိုကြီးပုံစံမျိုးနဲ့ ဆူချင်ပြောချင်ရင်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အစ်ကိုကြီးနဲ့ တူရဲ့ လား ပြန်ကြည့် ပါဦး၊ ငါ့သမီးက မိန်းကလေးပီပီ တ
စ်ဦးတည်းသောသမီး၊ တစ်ကောင်ကြွက်လေးမို့ မွေးချင်းမောင်နှမ မင်
တာ၊ ကလေးက သည်းသည်းခံတိုင်း ဖိဟောက်နေတယ်... ဟွန်း...
ပြောပြန်ရင် ဒီက သွေးမတော်လို့ ခွဲခြားတယ် ဖြစ်ဦးမယ်"

ဆိုတာတွေ ပြောလို့ မပြီးနိုင်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းကလေး ကိုယ့်နား
ရောက်လာတာနှင့် ခြံရံတို့ က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးသား...။

သူ့အမေ ပြောကွက်ရအောင် ဒီကောင်မလေးကိုက မခေါ်မပြောဘဲ
နေလည်း မရ၊ မလိုလားစွာ ကြည့်ပစ် တာကိုလည်း မသိ။ မအေဖြစ်တဲ့
သူက တစ်မျိုး၊ သမီးက တစ်ပုံစံ။

"ကိုကြီး ချစ်ခြင်း သေတ္တာလေး ကူဆွဲပေးပါဦး"

တံခါးဖွင့်ပေးပြီး လှည့်ဝင်လာတော့ ချစ်ခြင်းက သေတ္တာကို တံခါး
တစ်ဖက်ပေါင်နှင့် လွတ်အောင် မဆွဲ နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရင်း လှမ်းခေါ်သည် ။

ခြံရံက ကိုယ်မပါဘဲ မျက်နှာချည်းပဲ ပြန်ခဲ့ကြည့်ကာ...

"ဘီးတွေပါတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘယ်သူက ကူဆွဲရဦးမှာ လဲ၊ အပိုတွေ..."

"ခြံဝကနေ ဒီထိရောက်လာအောင်ကျတော့ ဘယ်လိုသယ်လာသလဲ"
လို့ အသံတိတ်ပြောရင်း ကျောခိုင်း ထားလိုက်၏။

ချစ်ခြင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားပေမယ့် အမြဲ ဒီတိုင်းပဲ နေတတ်ခဲ့သ
ည့် ခြံရံ၏ ဥပေက္ခာကို ထူးခြားစွာ ခံစားမနေတော့ပါ။ မဟာတဟပဲ ဖွင့်
ပေးထားခဲ့သည့် တံခါးနှစ်ဖက်ကို သေတ္တာတွန်းသာအောင် ကိုယ့်ဘာ
သာ ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ခဲ့သည် ။

"ကိုကြီး"

ခြံရံက မထူးဘဲ အခန်းထဲကို တန်းဝင်သွားသဖြင့် တံခါးအပြင်ကနေ
ခဏရပ်စောင့်လိုက်သည် ။ တစ် အောင့်ကြာတော့ ခြံရံက အင်္ကျီလဲ ပြန်
ထွက်လာ၏။ ချစ်ခြင်းကို မြင်တော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလျက်...

"ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"

"မေမေနဲ့ ဦးဦးမိုး ဘယ်သွားလဲဟင်"

"တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ဒီလိုပဲ သွားနေကျ၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"မေမေ့ ဟန်ဖုန်းခေါ်တာ မရလို့ ပါ၊ ဟို မေမေ့ဆီကို..."

"လိုက်သွားပေါ့၊ မီးဖိုချောင်မှာ ဒေါ်တိုး ရှိတယ်၊ သွားပြောထားခဲ့"

ပြောရင်းလျှောက်သွားနေသဖြင့် ချစ်ခြင်းက သူ့ဘေးက လိုက်နေရ
ကာ...

"ရန်ကုန်မှာ ချစ်ခြင်း ဟိုဟိုဒီဒီမှ မသွားတတ်တာ၊ မေမေ ဘယ်မှာ
ရှိမှန်းသိလဲ မလိုက်တတ်ဘူးလေ၊ ကိုကြီးကပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ"

"ဘာ... ငါက..."

ဖျတ်ခနဲလှည့်အော်လိုက်သဖြင့် ချစ်ခြင်း လန့်သွား၏။

"လိုက်ပို့ရမယ် ဟုတ်လား"

"အင်း"

"ခင်ဗျားအမေဆီကို..."

အင်းလို့ မပြောရဲတော့ဘဲ ချစ်ခြင်း မျက်တောင်လေးတဖျပ်ဖျပ် ခတ်
ရင်း မော့ငေးနေ၏။

"မပို့ရကောင်းလားဆိုပြီး အဲဒီနားမှာ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လောက် ကျွ
မ်းထိုးအော်လိုက်တော့... ဆောရီး ပဲ"

"ကိုကြီး..."

ပြောရင် ပြတ်သည် ။ လုပ်ရင် ရှင်းသည် ။ ဒီသားအမိ နှစ်ယောက်အ
တွက် သူ့ဘက်က ဒီသဘောအတိုင်း ပဲ ထား၏။ ချစ်ခြင်း

ဘယ်လိုမျက်နှာ ဖြစ်သွားသည် ၊ ဘယ်လိုခံစားကျန်ခဲ့သည် တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်ဘဲ ကား သော့တွေ ရွေးလိုက်သည် ။

စိတ်မျက်ဝန်းထောင့်မှာ တော့ မလှုပ်မယှက်လေး ရပ်ကျန်ခဲ့သည့် ချစ်ခြင်း၏ ပုံရိပ်လေး ဖျတ်ခနဲ ထင် သွားသည် ။ သနားတတ်ဖို့ သံယောဇဉ် အစအနလေးဖြစ်ဖြစ် အစကတည်းက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့မိလျှင် တော့ အကောင်းသား...။

ကြည့်လို့ ကို မရတာ... ဒေါ်မမခိုင်ကို...။

ဒါကြောင့် သူ့သမီးလေးဆိုတဲ့ အဖြစ်က ငဲ့ညှာတတ်တဲ့ နူးညံ့ခြင်း အားလုံးကို ပျောက်ဆုံးနေစေခဲ့၏။ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်မမခိုင် လက်ထပ်တော့ သူက ရှစ်တန်းကျောင်းသားပဲ ရှိသေးသည် ။ ‘ချစ်ခြင်းမွမ်းမံ’ဆိုတဲ့ ကောင် မလေးက ဂါဝန်လေးတဝဲဝဲ၊ ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက်နှင့် ...။

တွေ့စကတော့ ချစ်စရာလေးမို့ စ,နောက်ဖူးသည် ။ ထိပ်ပုတ်ခေါင်း ပုတ်နှင့် ငိုအောင်စ,တဲ့ အထိ ရောနှော ခဲ့ဖူး၏။ ဒေါ်မမခိုင်က စ,နောက် တာလည်း မကြိုက်၊ သူနဲ့ အတူတူရှိနေပြီး ချစ်ခြင်း ငိုနေနေ၊ ရယ်နေနေ ကြိုက် ကိုမကြိုက်တာ ဖြစ်သည် ။

"လာစမ်း သမီး၊ သမီးနဲ့ ရွယ်တူမို့လို့ လား၊ သူ့ဟာသူ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ တရုန်းရုန်းနေနေတာကို ဟို မတ်တတ် ဒီမတ်တတ်..."

သူတို့ အုပ်စုနားမှာ ချစ်ခြင်း ရောက်နေပြီး သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ကြက်တောင်ရိုက်ရိုက်၊ ဘတ်စကက်ဘော ကစား၊ ရေကူး၊ သီချင်းဆို ဘာမဆို ချစ်ခြင်းက ငေးနေတတ်၏။

"ကိုကြီး ချစ်ခြင်းကို သင်ပေး"

ဆိုတာမျိုးလည်း ခဏခဏ...။

"နင့်မယ်တော်ကြီး ပွမ်လိမ့်မယ်၊ ဝေးဝေးနေ"

သူ အဲဒီလိုပြောပြီး ကြောင်တောင်ကြည့်နေတာတောင် ဒေါ်မမခိုင် ရောက် လာပြီဆို သခင်မက ကျေး ကျွန်တွေနားမှာ ရှိနေသလိုလို ဖျပ်ဖျပ်လူး ဆတ်ဆတ်ခါ။

"နေပါစေ ခိုင်ရယ်၊ သူ့ဟာသူ ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ကလေးက တစ်ယောက်တည်းနေနေရတာ၊ သူ များ ကစားတာတော့ ကြည့်ပါစေ"

ဖေဖေကလည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ဝင်ပါတတ်၏။ ဒီလိုပြောလိုက်တိုင်း ဒီမိန်းမကြီး ဘယ်လိုပြန် အော်တော့မယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား...။

"ဘေးမှာ လဲ မနေရဘူး၊ သူတို့ က ယောက်ျားလေးတွေ၊ လွှားခနဲ ပျံခနဲ ခုန်ပေါက်နေကြတာ၊ ရေကူးပြီး ဗရုတ်သုတ်ခ နေကြတာက ရှိသေး၊ အဲဒါမျိုးတွေ သမီးက ကြည့်နေစရာလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ..."

ခဏခဏ ဒီအသံတွေကြားရပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါ...

"သား... မင်းသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးနဲ့ ခြံထဲမှာ တစ်နေကုန် ဆော့ကြတာ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဟို တုန်းက သားအဖနှစ်ယောက် သိပ်ပြဿနာမရှိပေမယ့် ကလေးကို ငဲ့ရမယ်"

ဟု ဖေဖေက သူ့သဘောပဲ ဒီလိုရှိသလိုလို ပြောလာ၏။

"အဲဒါ အန်တီခိုင်ဆန္ဒတွေ မဟုတ်လား၊ သားတို့ ဆော့ကြတာ သူ့သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဒီမိန်းမကြီး ပါးစပ်နံလွန်းလို့ သူ့သမီးကို သား သူငယ်ချင်းတွေက စောင်းတောင်မကြည့်ဘူး"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကလေးက မိန်းကလေးမဟုတ်လား... အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ သားက ကိုယ့်ညီမလေး အတွက် အစစ သိတတ်ရမှာ ပေါ့"

"ဘာဆိုလို့လဲ၊ သား ညီမမှ မဟုတ်တာ"

ညီမအဖြစ်နဲ့ ရော ဖေဖေသမီးအဖြစ်နဲ့ ရော ချစ်ခြင်းကို သူ ဘယ်လိုမှ မေတ္တာထားလို့ မရ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် ရွှေအိုရောင်လေးက ခါးလောက်ထိရှိပြီး အမြဲတမ်း ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက်ကျစ်ထားတတ်သည့် ချစ်ခြင်းက ဂါဝန်လေးတွေနဲ့ ဆို ဘိုမရုပ်လေးနှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် စတွေ့စဉ်က သူ့စိတ်ထဲမှာ ချစ်ခင်စိတ်လေးဖြစ်ဖူးခဲ့ သည် ။

ချစ်ခြင်းမျက်နှာလေးက ခပ်သွယ်သွယ်၊ နဖူးက ပိုကျယ်သလိုထင်ရကာ အလယ်ခွဲဆံပင်ကို ဆံမြိတ် အစအန ဘာမှ မထားဘဲ အပြောင်သိမ်းထားသဖြင့် နှာတံချွန်ကော့ကော့လေးက ထင်းနေ၏။

ပါးပေါ်မှာ သနပ်ခါးတင်တာလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ အနီအနက် ကာလာလည်း ဘာမှ မတွေ့၊ သူမ မျက်နှာလေးက နဂိုအတိုင်းပဲ ရှိနေသလို ထင်ရ၏။

"ခြံရံ... မင်းညီမက ချစ်စရာလေးနော်"

"ဘာမှ မကောင်းဘူး၊ မအေက ဘိုရူး"

သူကတော့ အမြဲတမ်း ကြည့်မရတဲ့ ဘက်က...

"ချစ်ခြင်းမွမ်းမံဆိုတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ လိုက်တယ်ကွ၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ ချစ်စရာလေးလို့ မပြောဘဲမနေနိုင် အောင်လှတာ၊ သူ့အမေနဲ့ မတူပါဘူးကွာ၊ မင်းကလဲ ကောင်မလေး သနားပါတယ်"

လို့ သူငယ်ချင်းတချို့ ပြောသည် ။ သူတို့ ကမှ အကြောင်းမသိတာ။ ဒေါ်မမခိုင်က သူ့သမီးကိုပဲ တော်ဝင် မင်းသမီးတစ်ပါးလိုလို၊ မဟာဆီ မဟာသွေးစစ်စစ်မို့ တခြားသွေး အရောမခံနိုင်တာမျိုး...၊

သူ့ကျမှ မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းမှာ ထားတာက အစ အပေါင်းအသင်းကို

ပြူးပြဲဆန်ခါစစ်သည် ။ သမီးကျ တော့ မအေနဲ့ တခြားစီ။

ထစ်ခနဲဆို ချစ်ခြင်းတို့ ခံလာရပြီဆိုတာ ဗေဒင်မမေးနဲ့ ၊ ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲမဖြစ်တာပဲရှိကာ ဘယ်သူ က စာအုပ်ဖြလိုက်လို့ ဘယ်သူက ကွန်ပါဘူး ယူဝှက်ထားလို့ စာမပြီးဘဲ အရိုက်ခံရတာ စသည် သော အကြောင်း တွေဟာ ချစ်ခြင်း၏ မလည်မဝယ်ကိစ္စတွေ ဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတလေ ဖေဖေက အမှတ်မရှိ။

"သားရေ ညီမလေးကို လမ်းထိပ်မှာ မုန့်သွားဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ၊
ခွေးကြောက်လို့ တဲ့ "

ဒါမျိုးကျတော့ ‘မလိုပါဘူး မပို့ပါနဲ့ ’ ဘာညာမရှိ၊ တစ်ခါတလေ တော့ ဘော်ဒီဂတ်လိုသည် ဟု သတ်မှတ် ပုံရသည် ။

‘စစ်ခြံရံ’ဆိုတာကလည်း နာမည်ကိုက စစ်ခြံရံ၊ ပန်းပေါင်းခြံရံမဟုတ်။

"ခွေးကြောက်ရင် ကားနဲ့ သွားပေါ့၊ ကျွန်တော် မအားသေးဘူး"

မျက်နှာစုံညီရှေ့မှာ ပြောပေးလိုက်၏။ ဒေါ်မမခိုင် မျက်ဝန်းတွေ ဘယ်ပုံပြောင်းသွားသည် ကို ဖေဖေပဲ ကြည့်ပါလိမ့်မည်။

အတိတ်ဟာ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လျက် ခုချိန်မှာ ဒီကောင်မလေး ကိုယ့်ထက်အသက်ငယ်ပေမယ့် ကျောင်းပြီးနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ဟိုတုန်းကထက် ကင်းကင်းနေဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စသလို နောက်သလို ပြောထားကြတာ ရှိသည် ။

"မင်းကို အိမ်မကပ်စေချင်ရာကနေ နှင်ချနေဦးမယ်၊ ဟိုကောင် ပြောသလို သူ့သမီးနဲ့ ငြိမှာ စိုးနေတာ မှန်ရင် မင်းကို တိုက်ထုတ်နိုင်တယ်"တဲ့

"သူ ကိုယ့်ကို ပြောပါတယ် ခိုင်ရယ်၊ တမင်တကာ မပြောဘဲနေတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"အဲဒါ..."

ဒေါ်မမခိုင် နင်ပဲဆပြောလိုက်ဖို့ ဖြစ်သည့် စကားလုံးတွေ ပါးစပ်ထဲ မှာ ပြည့် လာပြီးမှ ဦးလွင်မိုး မျက်နှာပျက်နေတာကို သတိထားမိလိုက်ပြီး ထစ်ငေါ့ကုန်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တော့ နည်းနည်းလေးမှ မကျေမနပ်ပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းကမှ တချို့တလေဆို ပြောဆိုလို့ ရသေး သည် ။ ဟိုဟာ ဒီဟာ ခိုင်းလိုက်လျှင် ရှုသိုးသိုးမျက်နှာလေးနဲ့ ပဲ လုပ်ကိုင်ပေးသွားတတ်တာ ရှိသေးသည်။ ။

ခုကျမှ ကိုယ်ကလည်း ကြည့်မရသည့် မလိုလားခြင်းတွေ ရင့်သန် လာကာ သူကလည်း ကိုယ့်ကို အမှတ် တမဲ့ လှမ်းကြည့်တဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ တောင် နူးညံ့ကြည်လင်တာ မပါ။ ဒေါ်လေးကတော့ ပြောဖူးသည်။ ။

"ညည်းကမှ မေတ္တာမရှိတာ၊ သူက စေတနာရှိပါ့မလား၊ စေတနာမေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တာအေ့၊ ပြီးတော့ သူလဲ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်အရွယ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ မြင့်မြင့်မားမား ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီး၊ ညည်းယောက်ျားကိုတောင် ပြန်ငုံကြည့်နေရပြီ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ဆက်ဆံနေတယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ် တွေနဲ့ ပြောနေတယ်ဆိုတာ တွေ မသိဘဲ နေမလား"တဲ့ ။

သိလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူးလို့ စိတ်ထဲက ပြောခဲ့မိသေးသည်။ ။ အရွယ်ရောက်နေကြပြီမို့လို့ သေအောင် စိုး ရိမ်နေတာက သမီးလေးနဲ့ ငြိတွယ်သွားမှာ ကို ဖြစ်၏။

အပေါင်းအသင်းတွေက စုံ၊ ပညာက မတတ်၊ ဘယ်ဘက်ကမှ မချွန်
ပေမယ့် ရုပ်ကလေး သနားကမား ဖြစ်နေတော့ ရူးရူးမိုက်မိုက် မိန်းမင
ယ်လေးတွေ ရင်ဖိုနိုင်ဖို့ ရှိသေး၏။

ထိုထဲမှာ အနေနီးစပ်ဆုံး ကိုယ့်သမီးလေးပဲ ဖြစ်နိုင်နေတာမို့ ယော
ကျားကို ချစ်သည့် စိတ် ရှိနေပေမယ့် ဒီ ယောက်ျားကို ယူမိတာ မှားပြီဟု
အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တွေးဖြစ်နေတော့သည် ။

သူမ စိုးရိမ်နေသလောက်ထိ မသိပေမယ့် ခြံရံကလည်း သူမနှင့် ထပ်
တူညီသော မာနမျိုးရှိတဲ့ သူပင်။ ထို့ကြောင့် ပိုတင်းသည် ။ ချစ်ခြင်းနဲ့ ပို
ကင်းအောင်နေ၏။

ကိုယ့်ဘက်က ကင်းနေတော့ ပြောစရာရှိပြီဆို 'ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်ရမှာ
လဲ'ဆိုသည့် စိန်ခေါ်ကြည့်နှင့် ...

"ကိုကြီး"

ဒေါသမကင်းစွာလှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။
ကြွေသားကဲ့သို့ ဖြူနှုတ်မွတ်နေ သည့် မျက်နှာ၊ သွယ်နွဲ့သောကိုယ်လုံး
လေးနှင့် ချစ်ခြင်းသည် သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လျက်...

"ကိုကြီးကို ချစ်ခြင်း တိုင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ချစ်ခြင်းကို သူ
မသိအောင် ပြန်သွားတယ်ဆိုပြီး ဘွားက လှမ်းတိုင်တော့ မေမေ့ကို
လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီးမှ လာတာ၊ မေမေ လာမကြိုလို့ လို့ ပြန်ပြောရင်းနဲ့ အဲ
ဒါကို ပြောမိသွားတာ၊ ကိုကြီး မေမေ့ကို မပြောဘဲထားမှန်း ချစ်ခြင်းက
တကယ်မသိတာ"

"အခု သိပြီမဟုတ်လား၊ မင်း ဒုက္ခရောက်အောင် ငါ တမင်နေတာ၊
ဟိုမှာ မင်းအမေ့ကို သွားပြောပြီး မီးထိုးပေးလိုက်၊ စစ်ခြံရံက အခု အဲဒီ

လို ထပ်ပြောနေတယ်လို့ ..."

"ကိုကြီးကလဲ..."

ချစ်ခြင်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူးဆိုရင် 'ကိုကြီးကလဲ'လို့ ပြောပြီး ပါးကုတ်လိုက်၊ လက်ဝါးချင်း ပွတ်လိုက်ဖြစ်သွားတတ်တာ ဟို တုန်းတည်းက အကျင့်...၊

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ လည်း မေမေ့အသံကို ကြားနေရတုန်းမို့ အခြေ အနေ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားနေမှန်း တော့ ခန့်မှန်းမိသည် ။ ကိုကြီး ဖြေ ရှင်းရဲ့ သားနဲ့ ဆူခံထိနေတယ်ပဲ မှတ်တာပါ။

‘အခု ထပ်ပြောတယ်’လို့ သွားပြောခိုင်းပုံက ကိုကြီး ခုပဲ ဘေးပြောပြီး ထထွက်လာတာဟု ဖော်ပြနေကြ ၏။

"နေပါဦး... မင်းက အခု ဘာပြန်လုပ်တာလဲ ရန်ကုန်ကို..."

"ဟင်..."

တွေးနေတုန်းမို့ ချစ်ခြင်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"ချစ်ခြင်းလားဟင်..."

"ကျွတ်... အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကွာ၊ အခု အလည်လာတာလား၊ ပြန် လာတာလား"

"အလည် မဟုတ်ဘူး "

‘ပြဿနာ ဒီကစတာ’လို့ အော်ပစ်ချင်တော့သည် ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေလည်း ပြဿနာက ကိုယ့်ကို ခလုတ်လာတိုက်မှာ သေချာ၏။

အစက ကိုယ့်အဖြစ်ကို သေချာမတွေးခဲ့မိပေမယ့် ဒေါ်မမခိုင်နှင့် မျ က်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တိုင်း အဆင်မ ပြေခြင်းတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့သည့် တော

ကံလျှောက်မှာ ချစ်ခြင်းနဲ့ သာ သက်ဆိုင်နေမှန်း ကြာလေ သေချာလေ
...။

စေ့စေ့ကြည့်မိတော့ ဟိုတုန်းက ကောင်မလေးနှင့်
လုံးဝခြားနားနေပြီဖြစ်သော အလှသွေးကြွယ်နေ သည့် ‘ချစ်ခြင်းမွမ်းမံ’
...။

ငယ်ငယ်တုန်းကကျတော့ ဆံပင်တိုတော့ အရှည်ထားပြီး ရွှေအိုရော
င်တွေဆိုးပေးနေလို့ ရှူးဖိနပ်၊ ခြေ အိတ်နှင့် ကလေးပုံက ဘိုရူးလိုလို၊
ဘာလိုလို...၊

ခုကျတော့ ပြောင်းပြန်...၊

တင်ပါးလောက်ဆံပင်တွေက အနက်ရောင်စစ်စစ်ပြောင်နေသည် ။
ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက် ချထားတာ မပြောင်းလဲသော်လည်း အင်္ကျီလက်
ရှည် ရင်စေ့ခါးတိုနှင့် ရင်ဖုံးတွေပဲ ဝတ်၏။

လက်ဝတ်ရတနာဝတ်တာကို ချစ်ခြင်းက ဝါသနာမပါ။ သူမ အိမ်မှာ
ရှိနေသည့် အခါဆို တစ်ခါ တစ်ခါ အပြင်သွားကြဖို့ ရှိလျှင် ဒါဝတ်ပါ။ ဟို
ဟာဝတ်ပါနှင့် သားအမိ ပြောဆိုကြသံတွေ ထွက်လာတတ်သည် ။

သမီးတစ်ယောက်မွေးထားပြီး ဘိုဆန်ဆန်လှစေချင်လိုက်၊ မဟာဆန်
ဆန် ပေးဆင်လိုက်နှင့် ဒေါ်မမခိုင် ဆိုသည့် မိန်းမကြီး ဒီသမီးတစ်
ယောက်နဲ့ ရူးသွားနိုင်၏။

"ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

သူ စိုက်ကြည့်နေတော့ ချစ်ခြင်း မလုံမလဲနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်ငဲ့ကြည့်မိကာ အင်္ကျီခါးစကို ဆွဲချလိုက်၊ ဆံပင်ကိုင်လိုက်နှင့် ပါးပြင်
လေးတွေလည်း နီမြန်းစပြု၏။

ခြံရံလည်း မျက်နှာဖျတ်ခနဲလွှဲမိပြီးမှ ခပ်တည်တည်ပြန်လှည့်၍ ...

"ဒီမှာ နေမှာ ကို မင်းအမေက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီပေါ့"

"ပြုမယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့..."

"မနေနဲ့ ပေါ့ကွ၊ သူ ခွင့်ပြုလိုက်ရင်လဲ ဒီမှာ အားလုံးရှုပ်ကုန်မှာ "

"ဟင် ... ဘယ်လို ကိုကြီး"

ခြံရံက ပြန်မဖြေပါ။ ဒေါ်မမခိုင် အပြောအဆို မဆင်ခြင်ပုံနှင့် သူ့ဒေါသ ခလုတ်တိုက်ဖို့ တွေ့ရှိနေတာကို တွေးမိသဖြင့် ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွပ်စသည်။

နောက်ဖေးတံခါးကနေ ခြံထဲဆင်းခဲ့ရင်း မြေဆွေးတွေရှိနေသေးသည့် ပန်းအိုးအဟောင်းတစ်လုံးကို သုံး လေးပတ် လိမ့်ထွက်သွားအောင် လွှဲ၍ ကန်လိုက်မိသည်။

ဒါကို တံခါးနားကနေ ရပ်ကြည့်ငေးနေသည့် ချစ်ခြင်းက မြင်နေရကာ...

ချစ်ခြင်းကတော့ ကိုကြီးကို ခင်ပါတယ်...ဟု တိုးတိုးလေးပြောနေမိလျက်...
